

Quod si hoc impossibile est, necesse est, ut forma, & species aliquid præter cunctum sit. Si autem rursus hoc aliquis ponet, dubium est, de quibus hoc ponet, & de quibus non. Quod enim de omnibus non est possibile, patet: non enim ponemus aliquam esse domum, præter domos singulares. Et adhæc, utrum vna erit omnium substantia, utputa hominum. Sed absurdum est: non enim vnum essent omnia, quorum substantia vna, sed multa, atque diuersa, sed hoc etiam inconueniens est. Simul autem quomodo materia vnum quodque horum est, & est cunctum hæc ambo? Item, de principis hoc etiam aliquis dubitabit: nam si species sunt vnum, nihil erit numero vnum, nec ipsum vnum, & ipsum ens. Ipsūque scire quomodo erit, si non aliquid vnum in omnibus erit? At verò si numero vnū, & quodque principiorum vnum, & non, ut in sensibilibus, alia aliorum: utputa huius syllabæ cum specie sit eadem, etiam principia specie eadem sunt. Etenim hæc, numero alia sunt. Quod si non ita, sed principia entium numero sunt vnum, non erit præter elementa aliquid aliud. Numero enim vnum dicere aut singulare, nihil differt: Ita enim singulare dicimus, quod vnum numero est: vniuersale verò, quod in his. Quemadmodum si vocis elementa, eo quod vnum numero est, determinata essent, necesse est tot omnes literas esse, quot elementa, cum non essent duo aut plura eadem. Nihil autem minor dubitatio & posterioribus, & prioribus prætermissa est, vnum eadem corruptibile, & incorruptibile principia sint, an diuersa. Si enim eadē sunt, quomodo hæc quidem incorruptibilia, hæc verò corruptibilia sunt, & propter quam causam? Quicumque igitur circa tempora Hæsiodi fuerunt, & cuncti theologi, solum quoad sibi persuaderent, curæ habuerunt, nos autem contempserunt. Cum enim principia deos facerent, & ex diis fuisse dicerent, quæcunque non gustarunt necar, & ambrosiam, mortalia dicitur fuisse. Manifestū autem est, quod sibi ipsis hæc nomina cognita dicentes, talēque afferentes causas. supra vires nostras dixerunt. Nā si voluptatis gratia ea attigerunt, nequaquam sunt ipsius esse causa necar & ambrosia. Quod si ipsius esse gratia, quomodo essent sempiterni, cum alimento indigerent? Sed de iis, quæ fabulosæ, & sophisticè dicuntur, non est dignum accuratè considerare. Ab illis verò, qui per demonstrationem dicunt,

A *Εἰ δὲ τὸ τοῦ ἀδωύτου, ἀνάγκη πῆρ ἡ παρὰ τὸ σωλον ἢ μορφυ καὶ τὸ εἶδος. εἰ δὲ αὐτῶς τὸ τὸ δῆσ, ἄπορία ὅτι πῆρ τε δῆσ τὸ τοῦ, καὶ ὅτι πῆρ οὐ. ὅτι αὐτὸ γὰρ ὅτι πῆρ τῶν οὐχ οἶσ τε, φανερόν. ἔ γὰρ αὐτὸ δεικνύει εἶναι πῆρ οἰκίαν, παρὰ τῶν πῆρ οἰκίας. πορὸς δὲ τούτους, πότερον ἢ οὐσία μία πῆρτων ἔσται, ὅττ' ἢ ἀδριώπων ἢ ἀτοπων. οὐ γὰρ ἐν ἀπάνται, ὅν ἢ ἐστὶ μία, καὶ ἀλλὰ πολλὰ καὶ διάφορα. ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἄλορον. ἄμπε δὲ καὶ πῆρ γίνεται ἢ ἕλη τούτων ἕκαστος, καὶ ἐστὶ τὸ σωλον ἀμπε τῶν ταῦτα; ἢ πῆρ δὲ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶς ἄπορῆσιν ἀπ' αὐτῶν. εἰ αὐτὸ γὰρ εἶναι εἰσὶ ἐν, οὐδὲν ἔσται ἀρεθμῶ ἐν, οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἐν, καὶ τὸ ὄν. καὶ τὸ ὅτι πῆρ πῆρ πῆρ ἔσται, εἰ μὴ πῆρ ἔσται ἐν ὅτι πῆρ τῶν; ἀλλὰ μὲν εἰ ἀρεθμῶ ἐν, καὶ μία ἕκαστος τῶν ἀρχῶν, καὶ μὴ ὡσπερ τῶν ἀμπε τῶν ἀλλὰ ἀλλων, ὅττ' τῆς δὲ τῆς συλλαβῆς τῶν εἶναι τῆς; αὐτῶς οὐσης, καὶ ἀρχῆς εἶναι ἀπ' αὐτῶν. καὶ γὰρ αὐτῶν ἀρχῶν ἀρεθμῶ ἔτερη. εἰ δὲ μὴ οὕτω, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν ὄντων ἀρεθμῶ ἐν εἰσιν, ἔκ ἔσται παρὰ τὰ στοιχεῖα οὐδὲν ἕτερον. τὸ γὰρ ἀρεθμῶ ἐν, ἢ τὸ κατ' ἕκαστον λέγειν, διαφέρει ἐτέρον. ἔτα γὰρ λέγειν τὸ κατ' ἕκαστον, πῆρ ἀρεθμῶ ἐν κατὰ τὸ δὲ τὸ πῆρ τούτων. ὡσπερ οὐ εἰ τὰ τ' ὄντως ἐν ἀρεθμῶ ἢ στοιχεῖα ὄντως ἔσται, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν ἢ τῶν ταῦτα ἔσται πάντα γράμματα, ὅσα ἔσται τὰ στοιχεῖα, μὴ ὄντων γὰρ δύο τῶν αὐτῶν, μὴ δὲ πλείωνων. οὐδὲν δὲ ἐλάττω ἄπορία παρὰ τὰ στοιχεῖα καὶ τοῖς καὶ αὐτῶς πορὸς τῶν, πότερον αἰ αὐτῶν τῶν φθαρτῶν καὶ τῶν ἀφθαρτῶν ἀρχῆς εἰσιν, ἢ ἔσται. εἰ αὐτὸ γὰρ αἰ αὐτῶν εἰσιν, πῆρ τὰ μὲν ἀφθαρτα, τὰ δὲ φθαρτα, καὶ διὰ τῆς ἀμπε τῶν αὐτῶν ἢ οὐδὲν ὅσοι θεολόγοι, τῶ μόνον φερόντων τῶν τῶν τῶν πορὸς αὐτῶν, ἢ μὲν δὲ ἀπ' αὐτῶν. θεοὶ γὰρ ποιούτες τὰ ἀρχῆς, καὶ ἐν τῶν θεῶν γηγόνεσται, τὰ μὴ γυυσάμην. τῶ νέκτερος καὶ τῆς ἀμβροσίας, τῶν τὰ γηυστα φασὶ δῆλον δὲ ὡς ταῦτα τὰ ὄνοματὰ γηυστα λέγοντες αὐτῶν, καὶ τῶ ἀπὸ αὐτῶν τῆς πορφορῶ τῶν ἀμπε τῶν τούτων, ὡσπερ ἡμᾶς εἰρήνεσται. εἰ μὲν γὰρ χῆρ ἐν ἰδοῦν πῆρ αὐτῶν τῶν γηυστα, οὐδὲν ἀμπε τῶν ἔσται, τὸ νέκτερος καὶ ἢ ἀμβροσία. εἰ δὲ τῶ ἔσται, πῆρ αὐτῶν εἶναι αἰδοῖ δὲ ὄντως ἐσφῆς ἀλλὰ ἀπὸ αὐτῶν τῶν μωδιῶς σφῆς οὐχῶν, ἔκ ἔσται ἢ σπουδῆς σπουδῆς. ἀπὸ δὲ τῶ δὲ ἄπορῆς τῶν λερόντων, εἰ πῆρ*